

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 675/05
23.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Љубомира Вучковића, Милене Инић-Дрецун, Бате Цветковића и Драгана Јоцић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела убиства у покушају из члан 47. став 2. тачка 6. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, одлучујући о жалбама оптуженог АА и његових бранилаца, адвоката АБ и АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Крушевцу К број 98/04 од 25.01.2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвокат АВ, дана 23.05.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његових бранилаца и пресуда Окружног суда у Крушевцу К број 98/04 од 25. 01. 2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Крушевцу К број 98/04 од 25.01.2005. године оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 6. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, па је осуђен на казну затвора у трајању од 6 година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 17.08.2004. године који му је одређен решењем истражног судије Окружног суда у Крушевцу К број 68/04 од 18.08.2004. године и продужаван решењима већа истог суда КВ број 175/04 од 06.09.2004. године, КВ број 197/04 од 06.10.2004. године, КВ број 243/04 од 06. 12. 2004. и К број 98/04 од 25.01.2005. године па до правноснажности пресуде.

Оптужени АА је обавезан да на име трошкова кривичног поступка у буџетска средства суда плати 13.000,00 динара, као и да суду на име паушалног износа плати 4.000,00 динара, а све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Оштећена ББ је на основу члана 206. ЗКП за остваривање имовинско правног захтева упућена на парницу.

Према оптуженом, на основу члана 69. ОКЗ изречена је мера безбедности одузимања једног пиштоља марке "ЦЗ" М-70 калибра 7,65 мм, фабричког броја _____, један оквир за наведени пиштољ и један метак калибра 7,65 мм.

Против ове пресуде жалбу су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Крушевцу, због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Врховни суд првостепену пресуду преиначи и оптуженог осуди на строжију казну затвора.

- Бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што ће оптуженог огласити кривим за кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 3. у вези члана 187. став 1. КЗ РС или да је преиначи у делу одлуке о казни, тако што ће оптуженог осудити на блажу казну затвора и са предлогом да се оптужени и његов бранилац обавести о времену одржавања седнице већа другостепеног суда у смислу члана 375. ЗКП.

- Бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи тако што ће оптуженог осудити на блажу казну затвора и предлогом да бранилац и оптужени буду обавештени о дану и часу одржавања седнице већа другостепеног суда.

- Оптужени АА, због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи тако што ће га огласити кривим за кривично дело из члана 194. став 3. у вези члана 187. став 1. и 3. КЗ РС или је преиначи у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће га осудити на казну затвора у краћем временском трајању и са предлогом да он и његови браниоци буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, предложио је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу Округног јавног тужиоца у Крушевцу, а да у свему усвоји предлог изнет у жалби браниоца оптуженог.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије ставио је предлог Ктж. број 814/05 од 21. 04. 2005. године да жалба Округног јавног тужиоца у Крушевцу буде уважена, а побијана пресуда преиначена, тако што ће оптужени АА бити осуђен на строжију казну затвора, а жалбе оптуженог и његових бранилаца буду одбијене као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца Србије и браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у жалбама нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона из члана 380. ЗКП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

По оцени овог суда неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог, адвоката АБ, да је првостепени суд начинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП, која се огледа у томе да је првостепени суд у изреци пресуде којом се оптужени оглашава кривим дао другачији чињенични опис кривичног дела у односу на онај дат у оптужници, те да је на тај начин прекорачио оптужбу јер је повредио објективни идентитет исте. Ово стога што, по оцени Врховног суда изменом описа дела у пресуди у односу на опис из оптужнице и изостављањем из изреке пресуде недоказаних чињеница које су наведене у оптужницу у основи није измењен предмет оптужбе, с обзиром да је измењен опис дела у пресуди остао у границама суштине дела описаног у оптужници, а осим тога суд је овлашћен да прецизира опис дела дат у оптужници ако се чињенично стање на главном претресу измени, а остане исти догађај који је предмет оптужбе.

Браниоци оптуженог истичу жалбени основ повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, а које би се састојале у томе јер се у изреци побијане пресуде наводи да је оптужени пуцајући из свог пиштоља у правцу оштећених ВВ и ГГ са умишљајем покушао да лиши живота оштећеног ВВ, а при том пристао и на такву последицу у односу на оштећену ГГ, чиме је виност оптуженог

опредељена као директан умишљај у односу на оштећеног ВВ и као евентуални умишљај у односу на оштећену ГГ, што изреку пресуде чини неразумљивом и противречном самој себи. Жалбама бранилаца се указује да је изрека пресуде противречна датим разлозима, да у погледу одлучних чињеница, а посебно виности оптуженог уопште нема разлога те да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржају записника о исказима датим у поступку и самих тих записника.

Врховни суд оценио је ове жалбене наводе као неосноване јер чињеница која се наводи у изреци пресуде да је оптужени испалајући најмање 4 хица у правцу оштећених ВВ и ГГ поступао са различитим обликом умишљаја у односу на ова лица не чини изреку неразумљивом и противречном самој себи. Такође побијана пресуда садржи довољне и јасне разлоге о свим одлучним чињеницама па и о виности оптуженог, а из којих се поуздано закључује како је оптужени извршио предметно кривично дело и које је радње предузео ради извршења истог. Такође из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио наведене доказе, што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђење првостепеног суда.

Оспоравајући побијану пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалбама оптуженог и његових бранилаца се истиче да првостепени суд није на поуздан начин утврдио колико је хитаца из пиштоља испалено према оштећеном ВВ, да ли је исти погођен неким од испалених хитаца, односно да ли је услед инкриминисаних радњи оптуженог настала нека последица у односу на оштећеног ВВ, као ни чињеница да ли је оптужени критичном приликом поступао умишљајно. Истовремено се указује да првостепени суд погрешно што није прихватио као основану у целисти одбрану оптуженог, а што је прихватио као веродостојне исказе оштећених и сведока ДД и ЋЋ, као и налаз и мишљење вештака неуропсихијатра др ЕЕ, тврдећи да је исти неправилан и непотпун. Жалбама оптуженог и његових бранилаца показује се да чињенично стање није потпуно утврђено јер у својству сведока нису саслушани ЖЖ, ИИ и радник ОУП-а Крушевац ЗЗ, као и да је првостепени суд требало да одреди ново неуропсихијатријско вештачење оптуженог ради утврђивања чињеница везаних за његову урачунљивост, као и реконструкцију критичног догађаја како би се утврдиле чињенице које су од значаја за разјашњење места и положаја оптуженог и оштећених у тренутку пуцања.

По оцени Врховног суда, жалбеним наводима оптуженог и његових бранилаца не доводи се у сумњу утврђено чињенично стање и закључак првостепеног суда да је оптужени у време, на начин и под околностима како је то описано у изреци првостепене пресуде извршио кривично дело убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 6. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ.

Чињенично стање првостепени суд је утврдио на основу исказа сведока оштећених ВВ и ГГ, сведока ДД, ЋЋ, ЈЈ, КК, ЛЛ исказу лекара вештака др ЉЉ и др ММ, као и писаних доказа, записника о увиђају лица места, потврде о привремено одузетим предметима СУП-а Крушевац од 16.08.2004. године, налаз и мишљење лекара вештака др ЉЉ од 30.08.2004. године, налаза и мишљења лекара вештака неуропсихијатра др ММ од 21.12.2004. године и на основу налаза и мишљења вештака балистичара НН од 15.01.2005. године, као и на основу одбране оптуженог, а које доказе је првостепени суд правилно ценио појединачно и у међусобној повезаности као и са одбраном оптуженог, те је тако потпуно и тачно утврдио чињенично стање.

Правилно је првостепени суд оценио као неосновано и усмерену ка избегавању кривичне одговорности одбрану оптуженог којом је тврдио да му је оштећени ВВ претио да ће убити њега као и чланове његове породице, што је код њега изазвало стање страха и због чега је у циљу одбране своје породице пуцао у оштећене, јер је иста у супротности са исказима сведока ВВ, ДД и ЋЋ, који су јасно и недвосмислено указивали током целог поступка да је управо оптужени АА упућивао озбиљне претње како сведоку ДД, тако и оштећеном ВВ, као и са налазом и мишљењем вештака неуропсихијатријске струке у коме се истиче да је оптужени критичном приликом био у стању напетости узнемирен могућношћу да његова породица у контакту са ВВ сазна за емотивну везу коју је имао са знатно млађом женском особом, што га је у конкретном случају и мотивисало да поступи на описан начин.

Исто тако правилно првостепени суд није прихватио као основану одбрану оптуженог и у делу којом је тврдио да је критичном приликом видео три мушка лица како прилази капији његовог дворишта јер је иста противречна са исказима сведока ВВ, ГГ и ЈЈ, као и са другим изведеним материјалним доказима.

Самим тим првостепени суд је правилно прихватио као веродостојне исказе сведока оштећених ВВ и ГГ и сведока ДД и ЋЋ, којим ничим нису доведени у сумњу и нису у супротности са другим изведеним

доказима.

Првостепени суд је, противно жалбеним наводима оптуженог и његових бранилаца, на основу исказа сведока оштећених ГГ и ВВ, као и сведока ЈЈ поуздано утврдио да је оптужени критичном приликом у правцу оштећених док су се истовремено кретали једно уз друго ка дворишту оптуженог, испалио најмање 4 хица, па је суштински небитно за постојање кривичног дела које се оптуженом ставља на терет, што оштећени ВВ критичном приликом није задобио никакве телесне повреде.

По оцени Врховног суда, оцењен је као неоснован жалбени навод оптуженог и његових бранилаца којим се првостепена пресуда побија због непотпуно утврђеног чињеничног стања јер саслушање означених сведока није било од значаја за утврђивање одлучних чињеница. Правилно је првостепени суд као објективан и истинит прихватио налаз и мишљење вештака неуропсихијатра др ММ из кога се поуздано закључује да је оптужени у време извршења кривичног дела био способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, па се самим тим одређивање новог неуропсихијатријског вештачења показује као сувишно.

Да је оптужени поступао умишљајно произилази из самих његових радњи које је предузео критичном приликом, јер је исти из једне врсте заседе и без икаквог претходног упозорења, испалујући најмање 4 хица у правцу обоје оштећених који се ка њему истовремено крећу једно уз друго, свакако био свестан да их поступајући на описани начин може лишити живота, што је и хтео у односу на оштећеног ВВ, јер је са истим у сукобу, а на коју последицу је пристао у односу на оштећену ГГ, чиме је првостепени суд умишљај оптуженог у односу на оштећеног ВВ определио као директан, а у односу на оштећену ГГ као евентуални, о чему је на странама 6. и 7. образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које као правилне у свему прихвата и Врховни суд, те су супротни жалбени наводи оптуженог и његовог браниоца адвоката АБ, да није утврђено постојање умишљаја код оптуженог, оцењени као неосновани.

Према томе првостепени суд је чињенично стање описано у изреци побијане пресуде потпуно и правилно утврдио и на тако утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог АА стичу сва законска обележја кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 6. КЗ РС, у вези чл. 19. ОКЗ-а те су стога жалбени наводи оптуженог и његових бранилаца којима се указује на повреду кривичног закона оцењени као неосновани. Самим тим ирелевантан је жалбени навод оптуженог и његовог браниоца адвоката АБ, да би се у конкретном случају, у радњама оптуженог стекла законска обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 3. у вези члана 187. став 4. КЗ РС, јер се овакав став заснива на тврдњама да је пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка и уз погрешно утврђено чињенично стање.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалби Окружног јавног тужиоца у Крушевцу, оптуженог и његових бранилаца, Врховни суд је оценио да су жалбени наводи и предлози неосновани. Првостепени суд је правилно утврдио и оценио све околности из члана 41. ОКЗ, које су од значаја за одмеравање казне оптуженом, па је утврђеним олакшавајућим околностима да је оптужени ожењен, отац двоје пунолетне деце, лошег здравственог стања, да до сада није осуђиван, да се оштећени ВВ није придружио кривичном гоњењу оптуженог, да је оптужени признао већину одлучних чињеница битних за правилно одлучивање у овој кривичној правној ствари као и да је кривично дело остало у покушају, дат значај особито олакшавајућих околности, па је правилном применом института о ублажавају казне оптуженог за кривично дело убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 6. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ осудио на казну затвора у трајању од 6 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 17. 08. 2004. године па до правноснажности пресуде. По налажењу овога суда тако одмерена казна сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела као и степену кривичне одговорности оптуженог, те је нужна али довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Одлука о мери безбедности донесена је правилном применом одредбе члана 69. ОКЗ, тако да се њена законитост не може доводити у питање.

На основу свега изнетог, у смислу одредбе члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

МЂ